

SORAYA LANE

Safirna kći

S engleskoga prevela
Iris Spajić

KONCEPT
IZDAVAŠTVO

*Za Lisu. Hvala ti za sve što činiš za mene svakoga
tjedna. Iskreno ne znam što bih bez tebe!*

PROLOG

ŽENEVSKO JEZERO, RUJAN 1951.

LJETNA REZIDENCIJA FLORIANA LENGACHERA

Delphine se ispružila kraj bazena, svileni joj je ogrtač kliznuo s ramena i ogolio ga dok je ležala na suncu, smiješeći se kad je čula približavanje Florianovih koraka. Ispružila je ruku kako bi uzela piće koje joj je obećao, ali umjesto da joj pruži čašu, on je svoj dlan položio na njezin.

Otvorila je oči i uspravila se kad je vidjela njegov ozbiljan izraz, okrenuvši se prema njemu. U daljini je svjetlucalo jezero, a kasno poslijepodnevno sunce odražavalo se na vodi.

“Izgledaš zabrinuto”, rekla je, pruživši drugu ruku da mu obujmi glatki obraz dok je sjedao pokraj nje, tamna mu je kosa padala preko lica dok se naginjao bliže. “Reci mi — što nije u redu?”

“Sve je u redu”, odgovorio je, smiješeći se dok joj je stiskao ruku. “Naprotiv, želim ti nešto pokazati.”

Delphine mu je uzvratila osmijehom, više nego spremna vidjeti o čemu se radi. Njihovi zajednički, krišom provedeni

trenuci izazivali su joj toliku radost, tjerali je da zaboravi na svu bol koja je prethodila, i strpljivo je čekala da nastavi.

Pobudio joj je znatiželju kad je uočila da u drugoj ruci drži kutiju. “Što mi želiš pokazati?” upitala je.

“Ovo”, rekao je Florian, pustivši joj ruku kako bi skinuo poklopac s kutije, “je pripadalo bivšoj talijanskoj kraljici supruzi. Imao sam osjećaj da bi ti mogla biti poznata?”

“Ružičasta safirna tijara”, rekla je Delphine, ostavši bez daha dok je gledala u njega, jedva mogavši povjerovati u to što vidi. “Dobro je poznajem. Zapravo, divila sam joj se kad ju je kraljica nosila na jednom vjenčanju kojem sam prisustvovala nakon rata. Mislim da nema žene u Italiji koja je ne bi prepoznala.” Odmahnula je glavom i nagnula se prema naprijed kako bi bolje promotrila zapanjujuće dragulje. Vratio ju je u vrijeme koje je provela u Italiji, u godine kad je odlazila na raskošne zabave i družila se s talijanskim plemstvom u ranim godinama svoga braka. “Kako je dospjela u tvoje vlasništvo?”

“Obitelj je diskretno prodala neke jedinstvene komade iz svoje zbirke nakon što su napustili Italiju, a moj osobni kustos pobrinuo se da ih uspješno kupim. Većina ostalih komada povjerena je na čuvanje Banci Italije u Rimu, što ovih nekoliko prodanih čini još posebnijima”, rekao je, držeći tijaru između njih kako bi je Delphine mogla bolje promotriti. “Godinama sam skupljao mnoge prekrasne dijamante i umjetnička djela, ali ova tijara? Ništa na svijetu ne može se mjeriti s poviješću i ljepotom takvog komada.”

Doista je bila jedinstvena, a činjenica da ju je uspio kupiti podsjetila ju je koliko dobre veze Florian ima. Dragulji su se presijavali na svjetlu dok je okretao tijaru u rukama — safiri su u jednom trenutku izgledali jarko ružičasti, a već u sljedećem gotovo ljubičasti, još sjajniji dok se sunčeva svjetlost odbijala od njih. Bio je u pravu kad je rekao da je to možda jedan od najtraženijih i najveličanstvenijih komada nakita u koji je mogao uložiti.

“Ova je tijara bila u posjedu talijanske kraljevske obitelji od 1800-ih sve dok nisu bili prisiljeni otići u egzil prije pet

godina”, rekao je Florian. “A sad će ostati u mojoj obitelji u narednim generacijama. Ovo je jedan od komada od kojih se nikad ne namjeravam rastati.”

“Neizmjereno se divim bivšoj kraljici”, rekla je Delphine. “Sjećam se kako je rekla da je jedino zbog čega žali što tijekom rata sama nije ubila Adolfa Hitlera kad su se našli u istoj prostoriji, i uvijek sam imala osjećaj da je za to bila itekako sposobna. Ona je jedna od onih rijetkih žena koje su istodobno ženstvene i iskrene, pa je sasvim prikladno što si odabrao baš njezinu omiljenu tijaru. Pretpostavljam da je neprocjenjiva.”

“Potpuno se slažem”, rekao je Florian. “I u pravu si, neprocjenjiva je. Ona će biti dragulj u mojoj osobnoj kolekciji, u nedostatku boljeg izraza.”

“Prekrasna je, Floriane. Hvala ti što si mi je pokazao.” Podvukla je noge pod sebe dok ju je Florian promatrao s izrazom koji je bilo teško dokučiti.

“Pokazao sam ti je s razlogom, Delphine”, napokon je rekao, odloživši tijaru pokraj sebe i uhvativši je za obje ruke. “Želio bih da odabereš jedan od safira kako bih ti mogao izraditi zaručnički prsten.” Florian joj je poljubio članke prstiju, a njegove tamnosmeđe oči nisu se odvajale od njezinih dok mu je glas postajao tiši.

“Floriane...” započela je.

“Želim da ostatak života provedemo zajedno, Delphine. Ne želim se više skrivati. Želim da svijet zna da ćeš postati moja žena, i ovo je moj način da ti pokažem koliko mi značiš.”

Suze su joj navrle na oči, jedna joj je kliznula niz obraz dok je pogled skretala u stranu, poželjevši da je sve tako jednostavno, poželjevši da je u životu slobodna donositi vlastite odluke. Tijara joj je privukla pogled i zapitala se kakva je sva slomljena srca vidjela, kakvoj je ljubavi svjedočila; kakvoj tuži.

“Znaš da nije tako jednostavno i da nije dovoljan moj priistanak. Kad bi barem bio...” Nije mogla dovršiti rečenicu. Kad su bili zajedno, činilo se kao da su jedine dvije osobe na svijetu. Ali izvan zidova njegova imanja, tog prekrasnog, skrovitog posjeda

uz jezero koji im je posljednjih mjeseci bio privatna oaza, nisu se mogli slobodno viđati.

Florian je kimnuo, privlačeći je bliže dok se nije sklopčala u njegovu krilu, s rukama oko njegova vrata, čvrsto privijena uz njegova prsa. Tijara ne bi ništa vrijedila bez svojih safira, njezina bi vrijednost znatno pala kad bi se ponudila na prodaju bez jednog kamena, no znala je što joj pokušava reći: razbio bi najvrjedniji komad u svojoj kolekciji, onaj koji mu najviše znači, zbog nje. Bilo je očito da ima dovoljno novca da joj kupi najskuplji dijamant iz Tiffanyja, a ipak je bio spreman žrtvovati jedan od dragocjenih safira kao znak svoje ljubavi.

“Bez tebe sam nitko i ništa”, promrmljao joj je Florian u kosu. “Molim te, reci da. Dopusti mi da pronađem način da se vjenčamo.”

I ja, Floriane. I ja sam bez tebe nitko i ništa.

Delphine ga je pogledala, prstima mu dotaknula obraz dok je prislanjala usne na njegove utisnuvši mu dug, spor, topao poljubac.

“Da”, naposljetku mu je prošaptala na usnama. “Udat ću se za tebe, Floriane. Ako pronađeš način, onda ti obećavam. Udat ću se za tebe.”

LONDON, 2022.

Georgia je izašla iz taksija i požurila niz usku londonsku ulicu, još jednom provjerivši adresu na svom mobitelu. Zgrade starijeg stila nizale su se s obje strane, izuzev jedne moderne sa staklenim pročeljem, smještene na samom kraju među ciglenim fasadama, s diskretnim natpisom odvjetničkog ureda koji je tražila — Williamson, Clark i Duncan. Cijelog si je jutra govorila da neće ići, sve do trenutka kad je izašla iz svog ureda, uvjerena da je pismo koje je primila prevara. *A ipak, evo me.*

Udahnula je, ispravila se i ušla u odvjetnički ured, rekla recepcionarki svoje ime i sjela na stolicu najbližu recepciji. Iznenadila se vidjevši i druge mlade žene kako čekaju, od kojih je jedna podigla pogled prema njoj i potom ga brzo ponovno spustila na časopis u krilu.

Kad je Georgia primila pismo u kojem se navodi da je dužna pojaviti se kako bi primila predmet ostavljen obiteljskom imanju, bila je pomalo zatečena. No kao posljednji preostali član obitelji odlučila je da bi bilo blesavo ne otići, pogotovo nakon što ju je njezina asistentica uvjerila da je odvjetnički ured legitiman.

Međutim, nije očekivala da će je ubrzo nakon dolaska prozvati zajedno s još pet žena i da će sve zajedno biti uvedene u prostoriju za sastanke. Srce joj je počelo ubrzano kucati dok je pogledavala ostale mlade žene i nelagodno se promeškollila. *Valjda im neće reći da su sve u rodu?*

Georgia je otpila gutljaj vode iz čaše na stolu kako bi utažila iznenadnu žeđ, sjedeći i promatrajući moderan ured, kad je elegantno odjevena žena ustala i predstavila se kao Mia Jones. Zanimalo ju je što žena govori, no jednostavno je morala biti negdje drugdje, a kad joj je mobitel zavibrirao u torbi, znala je da neće moći ostati dulje od petnaest minuta. Georgia je podigla torbu i stavila je u krilo, nadajući se da će uspjeti prigušiti zvuk. No čak i s rukama na torbi, vibracije su se jasno čule.

Bi li bilo nepristojno zamoliti da dođe drugi put?

Georgia je počela tapkati nogom kad je muškarac koji se predstavio kao odvjetnik pročistio grlo i počeo govoriti. Prepoznala je njegovo ime iz potpisa na pismu i, ma koliko god bila rastresena, istovremeno je bila i vrlo znatiželjna zašto je pozvana. Pogledala je ostale žene, još uvijek nesigurna kako su povezane. Bila je tu lijepa brineta s pjegicama po nosu koja ju je pogledala u čekaonici, još jedna brineta i vrlo privlačna plavuša koje su joj se kratko nasmiješile preko stola kad su sjele. Jedna od ostalih žena imala je tamnoplavu kosu i širok osmijeh naglašen jarko crvenim ružem; a tu je bila i još jedna žena, gotovo jednako tamne kose kao Georgia, koja je držala glavu spuštenom, nervozno prebirući prstima po rubu stola.

Tek kad je skrenula pogled s posljednje žene, dok je Mia na stol ispred njih počela stavljati drvene kutijice, otprilike dvostruko veće od kutijica za prsten, Georgia je naslutila zašto je tu. Pogled joj je privuklo poznato ime, ime koje nije vidjela godinama, vezano komadićem špage i pričvršćeno za jednu od kutijica. *Cara Montano*. Je li zato ovdje, da preuzme tu kutijicu? Pogledala je ostale žene, pitajući se jesu li i one prepoznale imena, ali činilo se da nijedna nije, ili im barem ništa nisu govorila.

Georgia se još više uspravila dok je žena po imenu Mia, očito zaslužna za njihovo okupljanje, i dalje govoreći nastavila redom slagati kutijice po stolu.

“Kao što ste upravo čule, moja se teta zvala Hope Berenson i mnogo je godina vodila privatni dom ovdje u Londonu zvan Hopeina kuća, za neudane majke i njihovu djecu. Bila je vrlo poznata po svojoj diskreciji, ali i ljubaznosti, unatoč tom vremenu.”

Hopeina kuća? Georgia nije imala pojma kakve to veze ima s njom, ali nije mogla odvojiti pogled od kutijice, od imena svoje bake — Cara Montano — koje je stajalo pred njom jasno kao dan. Ukočila se i nesvjesno si zarila nokte u dlanove. Da je znala da se radi o baki, možda uopće ne bi došla.

Nakon svih ovih godina priželjkivanja da dođe po mene, da me želi, njezino me ime i dalje boli.

Nastavila je ignorirati vibracije mobitela dok je slušala kako Mia objašnjava da je kutijice pronašla ispod podnih dasaka u kući svoje tete i da ih je odlučila ponovno spojiti s potomcima žena kojima su bile namijenjene. To je bilo fascinantno i bilo koji bi drugi dan rado čula više o tome.

Georgia je odvojila pogled od rukom pisanog natpisa i ponovno pogledala odvjetnika koji je opet počeo govoriti.

“Kad ih je Mia pronašla, donijela ih je meni i prošli smo kroz sve stare spise u uredu njezine tete. Njezina je dokumentacija bila pedantna i, iako su ti spisi trebali ostati privatni, u ovom smo slučaju odlučili potražiti imena na kutijicama da vidimo možemo li ih spojiti sa zakonitim vlasnicima. Osjećao sam obvezu da učinim što mogu.”

“Jeste li ih otvarali?” upitala je jedna od žena preko puta Georgije.

“Ne.” Mijin je glas postao tiši, mnogo nježniji nego prije. “Zato sam vas sve pozvala da danas dođete tu, kako bi svaka od vas odabrala hoće li je otvoriti ili ne.” Oči su joj se ispunile suzama, a Georgia je promatrala kako ih brzo briše. “Ako ih je skrivala sve te godine, sigurno su bile od velike važnosti

mojoj teti, ali ne razumijem zašto nikad nije spojila te kutijice s njihovim zakonitim vlasnicima dok je bila živa. Osjećala sam kako je moja dužnost bila da barem pokušam, a sad je na svakoj od vas hoće li ostati zatvorene ili ne.”

“Ne znamo”, rekao je odvjetnik stavljajući ruke na stol dok se polako dizao sa stolca, “je li bilo drugih kutijica koje su predane tijekom godina. Hope je odlučila zadržati ovih sedam iz nekog razloga ili nisu bile prisvojene.”

“Ili je odlučila, opet iz svojih razloga, da ih je najbolje držati skrivenima”, Mia je dovršila umjesto njega. “U tom slučaju, možda sam otkrila nešto što je trebalo ostati zakopano.”

Odvjetnik je pročistio grlo, a Georgijin je mobitel ponovno počeo vibrirati. Uzdahnula je i napokon posegnula za njim, vidjevši da je zove Sam, njezina poslovna partnerica. *Naravno da je to Sam.* Neće prestati zvati dok se Georgia ne javi — dan se pretvarao u jedan od najuzbudljivijih u njihovim karijerama, što je bio razlog zašto uopće nije namjeravala doći — i to je značilo da mora ići. Georgia je slušala razgovor, čekajući priliku da se ispriča i ode.

“Da”, rekao je odvjetnik. “Ali koji god razlog bio, moja je dužnost da ih predam zakonitim vlasnicima ili u ovom slučaju imanjima njihovih zakonitih vlasnika.”

“I nemate pojma što je u njima?” upitala je druga žena.

“Ne, nemamo”, odgovorila je Mia.

Georgia je u tom trenutku ustala, iskoristila priliku i prebacila torbu preko ramena, pročistivši grlo. Koliko god sve ovo bilo zanimljivo, morala je ići.

“Pa, koliko god da ovo zvuči zanimljivo, moram se vratiti na posao”, rekla je, nadajući se da ne zvuči tako nepristojno kako se osjećala. Međutim, kad je pogledala ostale žene, shvatila je da upravo tako zvuči. “Ako mi možete dodati kutijicu naslovljenu na Caru Montano, pa ću krenuti svojim putem. Žao mi je što ne mogu ostati dulje.”

“Hvala vam na dolasku”, rekao je odvjetnik, kimnuvši. “Ako imate ikakvih pitanja, kontaktirajte me bez oklijevanja. Rado ćemo kasnije o svemu razgovarati s vama.”

Georgia je kimnula, potpisala papir koji joj je Mia pružila i počela kopati po torbi tražeći novčanik kako bi pokazala osobnu iskaznicu. Obrazi su joj se blago zarumenjeli dok su je ostale žene promatrale, no nije podigla pogled.

“Hvala”, promrmrljala je Miji, lagano joj dotaknuvši ruku. “Vidim koliko vam ovo znači. Žao mi je što ne mogu ostati dulje.”

Mia joj je uzvratila blagim osmijehom i pružila joj kutijicu, a Georgia ju je uzela i ubacila u torbu prije nego što je prešla prostoriju i otvorila vrata, već posežući za mobitelom.

Sam se javila tonom jednako oštrim kao Georgijine potpetice na pločicama.

“G, gdje si bila? Trebam te! Investitor...”

“Na putu sam”, rekla je Georgia dok je zaustavljala taksi i cupkala od hladnoće dok je kružio do nje. “Bit ću u uredu za dvadeset minuta. Doći ću ravno k tebi, obećavam.” Prekinula je poziv i ušla u taksi čim je stao uz rub pločnika, dajući vozaču adresu.

Naslonila je glavu na naslon i duboko udahнула, pokušavajući shvatiti što se upravo dogodilo. Ponekad joj se činilo kao da se godinama nije istinski odmorila, svaka minuta svakog dana bila je ispunjena poslom, a noći je provodila odgovarajući na e-maileve i sjedeći u krevetu dok ne bi zaspala s laptopom, prije nego što bi sve počelo ispočetka.

Nagnula se naprijed i posegnula u torbu za kutijicom. Okrenula ju je u ruci, otpuhujući prašinu sa špage dok se pitala želi li uopće znati što je unutra. Posljednjih se deset godina uvjerala da nema obitelj, dokazivala sebi i svijetu da može uspjeti unatoč svemu što je prošla, da može prebroditi tugu iz tinejdžerskih godina. A ipak, sama pomisao na otvaranje kutijice činila se kao da bi mogla razrušiti zidove koje je pažljivo podigla oko sebe.

Samo je otvori. Ne razmišljaj previše.

Trebalo joj je nekoliko trenutaka da razveže čvor, nokti su joj zapinjali za špagu dok ju je pokušavala povući. Na kraju je čvor popustio i bacila je špagu i ceduljicu u dubinu svoje

velike torbe, prije nego što je podigla poklopac i ugledala ogroman dragi kamen. Dah joj je zastao jer nije očekivala nešto tako raskošno, pogotovo imajući na umu koliko je kutijica provela skrivena ispod podnih dasaka. Stavila ju je u krilo i izvadila kamen, okrećući ga među prstima, zadivljena njegovom ljepotom i pitajući se je li riječ o rijetkom dragulju ili možda čak dijamantu. Njegove ružičaste nijanse bile su toliko intenzivne da su gotovo prelazile u ljubičastu dok su se presijavale na svjetlu. Bio je golem — barem dvostruko veći od najvećeg zaručničkog prstena koji je ikad vidjela.

Ispod njega nalazio se isječak iz novina. Nevoljko je vratila kamen u kutijicu i uzela požutjeli papir. Bio je na jeziku koji nije prepoznala, pa ga je ponovno presavila i sve pažljivo vratila unutra. Njezina baka bila je bogata — to je bila jedna od rijetkih stvari koje je znala o njoj — i grčevito se držala tog bogatstva do smrti. Međutim, možda je ovaj kamen bio nešto za što njezina baka uopće nije ni znala; ili ako jest, je li ga tražila cijeli život? Je li uopće znala da je posvojena?

“Gospodice, ovo je najbliže što vas mogu dovesti”, rekao je vozač.

Georgia je podigla pogled, shvativši da su gotovo stigli do njezina ureda. Kad joj je mobitel ponovno počeo vibrirati, brzo je spremila kutijicu u torbu i zahvalila vozaču dok je istovremeno odgovarala na poziv.

“Sam, tu sam. Rekla sam ti...”

Dodirnula je torbu, razmišljajući još uvijek o kamenu koji je pronašla, dok je njezina najbolja prijateljica i poslovna partnerica gotovo vrištala od uzbuđenja s druge strane linije, govoreći joj da su pozvane na završni sastanak kroz sat vremena kako bi razgovarale o otkupu njihove tvrtke. Georgia je prešla cestu i požurila prema zgradi, odlučivši da im, prije nego što se popne, uzme jake kave u kafiću ispod, iako je Sam inzistirala da odmah dođe. No unatoč uzbuđenju zbog poslovnog uspjeha, ovoga joj puta posao nije bio na pameti dok je čekala espresso. Nakon svih ovih godina, sveg tog vremena provedenog u želji da ima

više uspomena na svoju obitelj, da sazna više o roditeljima koje nikad nije prestala oplakivati, sad je napokon dobila jednu.

Samo je poželjela da ta uspomena ne pripada članu obitelji kojeg bi najradije zaboravila.